

prøvninger uden betydelige ventetider for de fabrikanter og importører, der indsender materiel til registrering og godkendelse.

Efter indførelsen i 1978 af den nye kontrolordning, der tillader markedsføring af nye produkter uden at afvente resultatet af DEMKO's undersøgelser, indebærer de lange ventetider en risiko for forbrugernes sikkerhed, fordi mulighederne for at tilbagekalde allerede markedsført materiel forringes betydeligt, jo længere tid der går, inden en mangel ved materiellet bliver opdaget.

Endvidere er de lange ventetider til stor gene for erhvervslivet, bl. a. fordi markedsføringen af nye dansk- fremstillede produkter forsinkes, hvorved der indtræder en ugustigere konkurrencemæssig stilling både på det indenlandske marked og på eksportmarkedet.

Det må erkendes, at de lange ventetider i det væsentligste har skyldtes, at en løbende tilpasning af DEMKO's ressourcer til arbejdsopgaverne, vanskeligt har kunnet gennemføres på grund af de gældende bestemmelser for oprettelse af nye stillinger og ansøgning om bevillinger til statsinstitutioner. Der er imidlertid mellem ministeriet for offentlige arbejder og finansministeriet enighed om, at DEMKO's personalemæssige ressourcer fremtidig skal tilpasses mere smidigt til DEMKO's arbejdsmæssige behov, idet det fortsat forudsættes, at der opnås fuld indtægtsdækning for udgifterne i form af prøvningsafgifter og bidrag fra elforsyningselskaberne.

Med hensyn til de øvrige bestemmelser i loven bemærkes, at ekspropriationsbestemmelserne er blevet betydeligt forenklet. Siden ændringen af stærkstrømsloven i 1976, hvorved elektricitetsrådets funktion som ekspropriationsmyndighed blev indskrænket til anlæg under 50 kV, har der kun foreligget meget få ekspropriations-sager i denne kategori, og der synes herefter ikke at være noget behov for at opretholde særlige bestemmelser om ekspropriation til sådanne anlæg. I enhver sag, hvor en elforsyningsvirksomhed søger tilladelse til ekspropriation, skal der tages stilling til, om almenvellet kræver gennemførelsen af det pågældende anlæg, og da et sådant spørgsmål ikke altid vil kunne besvares alene ud fra teknisk-sikkerhedsmæssige synspunkter, vil det kunne være nødvendigt at indhente udtalelser fra energiministeriet, under hvis forretningsområde elforsyningsloven henhører. Selve ekspropriationsforretningerne udføres fremtidigt efter reglerne i lov om ekspropriation vedrørende fast ejendom, uanset hvilken spænding anlægget er bestemt for.

Bestemmelserne i den nugældende stærkstrømslovs § 12 om fastsættelse ved voldgift af erstatningen for afståelse af rettigheder over fast ejendom i forbindelse med etablering af elforsyningsanlæg opretholdes i en forenklet form. Bestemmelserne finder ofte anvendelse i praksis i tilfælde, hvor ejeren i og for sig er indforstået med det pågældende indgreb (anbringelse af master og ledninger, pålæggelse af servitutter m. m.), men hvor der ikke kan opnås enighed om den erstatning, der skal ydes.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Tidligere stærkstrømslove har ikke indeholdt nogen angivelse af formålet. Bestemmelsen angiver rammerne for de områder, hvor elrådet, jfr. § 4, stk. 2, nr. 1, og eltilsynet, jfr. § 6, stk. 1, nr. 1, skal følge udviklingen og tage initiativer. Bestemmelsen indeholder et principielt krav om en stadig forbedring af sikkerhedsniveauet. Der skal derfor løbende foretages en afvejning af de bestående risici på den ene side og de tekniske muligheder for at fjerne disse risici på den anden side. Ved denne afvejning skal der tages hensyn til den sideløbende udvikling i samfundet som helhed, idet det ikke er hensigten, at den elektriske sikkerhed skal tilgodeses i højere grad end andre områder hvor befolkningen har krav på sikkerhedsforanstaltninger (f. eks. arbejderbeskyttelses- og trafikikkerhed). Afgørelsen af, hvorvidt nye eller ændrede sikkerhedsbestemmelser er påkrævede, foretages i sidste instans af ministeren for offentlige arbejder. Ved bestemmelsen slås det tillige fast, at sikkerhedsforskrifterne i princippet gælder generelt, dvs. også på områder, der omfattes af arbejdsmiljøloven. Hensynet til det nødvendige samarbejde med arbejdstilsynet tilgodeses bl. a. ved, at arbejdsministeriet fremtidigt udpeger et medlem af elrådet.

Til § 2

Bestemmelsen er i realiteten uforandret i forhold til den gældende lovs § 1, men det er anset for praktisk at have en særlig definition af elforsyningsanlæg af hensyn til den særlige erstatningsregel i § 19, hvis anvendelse gennem mange års retspraksis er begrænset til skader forvoldt af sådanne anlæg.

Til § 3

Kravet om udtalelse fra elrådet inden udstedelse af bestemmelser i stærkstrømsreglementet er nyt,